

III. His positis, statui potest generaliter confraternitates erectas in ecclesia parochiali, seu in oratoriis quæ parochiæ adjiciuntur, pendere a parocho quoad omnes functiones ecclesiasticas, absque ulla distinctione : possunt cæteroquin habere suas congregations quando voluerint, modo non impediunt functiones et jura parochialia ; et administrant sua bona sine dependentia a parocho.

Confraternitates quæ erectæ sunt in ecclesiis publicis et liberas, non pendent a parocho, nec in iis quæ referuntur ad functiones mere ecclesiasticas, nec in iis quæ ad suas congregations, suorumque bonorum administrationem. Possunt itaque harum sodalitatum capellani habere conciones publicas, etiam per totum cursum quadragesimæ, cum assensu Episcopi, absque licentia parochi : — missas celebrare, onera fundationum explere, dare benedictiones SS. Sacramenti : — benedicere cineres, ova, candelas, aliaque peragere quæ non reputantur inter jura parochialia, nec inter functions proprias parochorum. — Episcopo accedenti ad ecclesiis publicas confraternitatum, aspersorium non est porrigidum a parocho, in cuius territorio sunt dictæ ecclesiæ, sed a capellano. — Quod si, consentiente Episcopo seu parocho, habeant processiones publicas, capellani non debent stolam deferre extra propriam ecclesiam, ut declaravit S. Cong. Rituum, decreto 12 jan. an. 1704, ex quo hæc fere cuncta deducimus. Hæc delatio stolæ extra ecclesiam soli parocho conceditur, quia « consentaneum est, inquit Benedictus XIV, ut ipse a cæteris capellanis etiam per externum ornatum secernatur... Romæ autem illud peculiare est institutum, ut sodalium capellani stola utantur, cum processionibus intersunt, quod specialiter ipsis ex statuto cleri Romani conceditur, ut recte Pignatellus avertit. » (*Inst. cv*, n° 127. — Pignatelli, *Consult. lxxiii*, n° 21, tom. VIII. Collectio Decretorum S. Cong. Rit., n° 3670.)

SECTIO VIII^r

DE CONFESSARIIS.

264. — Primi pastores, S. Pontifex nempe et Episcopi, habent jurisdictionem fori externi et interni; parochi, et alii qui officium quasi-parochiale obtinent, habent cum jurisdictione fori interni aliquam administrationem externam, quæ non est jurisdictione proprie dicta fori externi; confessarii sacrum ministerium exercent in foro interno poenitentiali solum. De hoc ministerio nunc agemus ut percurramus omnes singulos gradus jurisdictionis ecclesiasticae; sed quæstiones tantum canonicas tractabimus, cum aliae quæstiones discussæ reperiantur in tractatu *de Pœnitentia*, apud omnes theologos morales. — Tres erunt articuli : 1us de necessitate approbationis et jurisdictionis pro confessariis; 2us de subjecto in quod suam jurisdictionem exercere possunt; 3us de obligationibus quæ ipsis incumbunt.

ARTICULUS PRIMUS. — DE APPROBATIONE ET JURISDICTIONE CONFESSARII.

265. — Approbatio et jurisdictione, etsi simul plerumque dentur, sunt tamen ab invicem distinctæ. Approbatio est judicium, seu testimonium authenticum de idoneitate sacerdotis ad excipiendum confessiones sacramentales fidelium poenitentium. Jurisdictione est potestas judicialis ligandi et solvendi fidelem poenitentem, per absolutionem sacramentalem.

266. — I^o Utrum approbatio sit necessaria confessariis?

« Quamvis presbyteri in sua ordinatione a peccatis absol-
« vendi potestatem accipiant, decernit tamen sancta synodus
« (Tridentina) nullum, etiam regularem, posse confessiones
« sacerdotalium, etiam sacerdotum, audire, nec ad id idoneum
« reputari, nisi aut parochiale beneficium, aut ab Episcopis per
« examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus
« judicetur, et approbationem obtineat, privilegiis ac consue-
« tudine quacumque etiam immemorabili non obstantibus. »
(Sess. xxiiii, cap. xv.)

Ex textu concilii Tridentini manifeste sequitur approbationem esse omnino necessariam cuilibet sacerdoti qui non habet parochiale beneficium, ad excipiendum confessiones sacerdotalium. Quod nonnulli doctores dicunt validam nihilominus fore absolutionem datam pro peccatis venialibus a simplici sacerdote, nobis non probatur. Hæc siquidem sententia supponere debet Ecclesiam benigna concessionem dare jurisdictionem; jam vero quis illud jure supponat, cum aliunde certo sciamus a Sancta Sede vetitum fuisse Episcopis per decretum Innocentii XI quod passim referunt theologi, ne permittant ut venialium confessio fiat sacerdoti non approbato ab Episcopo et admonitos sacerdotes, quod si secus egerint, sciant se Deo rationem esse reddituros? (S. Liguori, lib. VI, n° 543.)

Parochi a lege excipiuntur, quia cum collatione beneficii parochialis simul approbationem obtinuisse censentur: sed parochos dicimus respectu suæ ecclesiæ, non simpliciter ac absolute; sub eo enim respectu solummodo titulum et approbationem habent; quapropter is procul dubio erraret qui, vi decreti Tridentini, prætenderet se posse audire in aliena parochia confessiones aliorum quam suorum subditorum.

Canonicus pœnitentiarius obtinet implicite approbationem, eo solum quod assequitur præbendam cui munus pœnitentiarii annexatur.

Quoad graduatos, licentiatos aut doctores, nullo privilegio

ART. I APPROBATIO ET JURISDICTIO CONFESSARI. 461

fruuntur ad auditionem confessionum; nam verba concilii sunt absoluta; neminem sub prætextu præsumptæ scientiae excipiunt. Nemo alias ignorat non sufficere scientiam, sed rationem habendam esse probitatis morum, prudentiae et aliarum conditionum, antequam aliquis ad tale ministerium idoneus judicetur.

Regulares lege communi tenentur, non sècùs ac sacerdotes, si audire velint confessiones sacerdotalium. Concilium nihil statuit, præsenti decreto, de approbatione regularibus exemptis necessaria ad confessiones suorum confratrum, quia hæc alibi determinantur et ad Episcopos non spectant.

267. — II° A quonam Episcopo approbatio dari debeat, et quatenus sit concedenda?

I. Controversum est olim inter Doctores ad quem Episcopum sacerdotes adire deberent obtinendæ approbationis causa; utrum ad Episcopum pœnitentis, an ad Episcopum loci ubi audiuntur confessiones; de quo variae prodierunt opiniones contradictiones.¹ Prævaluit tandem sententia requiri et sufficere approbationem datam ab Episcopo loci; tum quia, quando concilia præscribunt aliquid fieri ab Episcopo, nulla addita determinatione, communiter intelligitur de Ordinario loci; tum quia Episcopo loci commissa est cura fidelium in sui Episcopatus loco commorantium, non extraneis; tum demum quia id exigere videtur rectus ordo disciplinæ, ut vitetur confusio. Id tamen sumendum, quoad præsentem materiam, cum restrictione in favorem sacerdotum qui habent jurisdictionem ordinariam, suo scilicet titulo vi juris communis annexam; hi enim possunt valide absolvere in foro pœnitentiæ suos subditos, ubicumque versentur.

Sententiam ita intellectam confirmavit multoties S. Sedes declarationibus Congregationum, et decretis SS. Pontificum. S. Congregatio concilii, interrogata, anno 1707, « an curati

¹ Cf. Suarez, *de Sacr. Pœnitentiæ*, disput. XXVIII, sect. VI.

« unius diœcesis vocati a parochis alienæ diœcesis, possint in ista audire confessiones quorumlibet, absque approbatione Episcopi loci; » rescripsit 5 decembris ejusdem anni, *affirmative quoad subditos, negative quoad reliquos*¹. Clemens X declaravit const. *superna*, an. 1670, « Religiosos ab Episcopo ad confessiones sacerdotalium in sua diœcesi audiendas approbatos, non posse in alia diœcesi eas absque Episcopi diœcesani approbatione audire, quamvis poenitentes subditi sint Episcopi a quo ipsi religiosi jam fuerant approbati; » eodem sensu questionem solutam videmus quoties ea de re mota est quæstio ex parte regularium. Dicendum proinde est id efficere disciplinam generalem Ecclesiæ, ut sacerdos etiam extraneus fiat subditus Ordinarii loci in ordine ad functiones in hac diœcesi obeundas, et vicissim, ut quisque fidelis valeat confiteri cuiuscumque sacerdoti approbato ab Ordinario loci ubi sit confessio.

II. Approbatio non datur nisi præviis conditionibus et potest aliunde concedi cum restrictione. Scilicet :

1º Episcopus non dat approbationem sacerdotibus, etiam gradu academico in facultate theologica insignitis, aut regularibus a suo superiore præsentatis, nisi prius illos examine probaverit, nisi sufficienter eosdem cognoscat idoneos, sub omni respectu, ad audiendas confessiones. Id prudentia Episcoporum omnino permittit concilium Tridentinum.

2º Episcopus, concedendo approbationem, jure potest illam certis limitibus concludere quoad tempus, locum et personas, prout opportunum in Domino judicaverit. Alexander VII proscriptis anno 1639, tanquam falsam, temerariam, et pravam, sequentem propositionem : *Non possunt Episcopi limitare, seu restringere approbationes quas regularibus concedunt ad audiendas confessiones, neque ex ulla parte revocare*. Benedictus XIV, dum esset Archiepiscopus Bononiensis, statuerat ut approbatio data, non excederet anni spatium, quo peracto,

¹ *Thesaurus resol., S. Congreg. tom. X, pag. 141.*

sacerdos, tum sacerdotalis, tum regularis, prorogationem petere teneretur.

3º Quando postulatur prorogatio, juris est Episcopi in examen iterum vocare sacerdotem, quando quidem satis experientia compertum est hominem obliterari quæ antea didicerat, aut deviare posse a virtute, unde desinat esse idoneus. Ergo, cum superior providere teneatur ut qui sacro ministerio funguntur, omni tempore quo illud obeunt, digni sint, potest eos novo examini subjicere. Si tamen nondum lapsum sit tempus præstitutum, vel si approbatio data fuerit absolute, absque temporis præsinitione, non innovatur examen, nisi suboriatur causa particularis, de quo judex est Episcopus.

4º Expendunt canonistæ, an Episcopus teneatur ad examen admittere omnes qui præsentantur, et omnibus dare approbationem qui idonei reperti fuerint. Tria solummodo notabimus quæ abunde nobis sufficiunt. I^{um} Episcopi est considerare quid magis expediat regimini suæ diœcesis, et bono animarum. II^{um} Supponi non debet Episcopum removere quem suis diœcessanis utilem fore existimaverit. III^{um} Quando, ob causas sibi notas, et quas utique manifestare non tenetur singulis, Episcopus approbationem alicui recusavit, ille non potest, nec licite, nec valide audire confessiones. Idem dicendum si Episcopus approbationem limitaverit; qui enim limites præfixos quoad tempus, locum, aut personas, excedere præsumeret, perinde est ac si non haberet approbationem, quam concilium Tridentinum necessariam omnibus fore indixit. Hinc Alexander VII damnavit propositionem : *Satisfacit præcepto annuæ confessionis, qui confitetur regulari, Episcopo præsentato, sed ab eo injuste recusato*¹.

« Apud nos, ait Benedictus XIV, confessarius ab Episcopo pro sacerdotalibus approbatus in sua diœcesi, extra diœcensem hanc

¹ Cf. Suarez, de *Poenitentia*, disput. XXVIII, sect. v, n° 15. — D. Viva in *theses damnatas*, prop. XIII, inter damnatas ab Alexandro VII. — Benedict. XIV, *Institut. LXXXVI*; const. *Apostolicum*, anno 1755.

« facultatem exercere nequit, sine alterius Episcopi approbatione in cuius ditione Pœnitentiaæ sacramentum admittatur, etiamsi pœnitens subsit Episcopo qui illum ad excipiendas confessiones approbavit. Idque constat ex Bulla Clementis X *Superna...* Solus parochus a moralis theologiae scriptoribus eximitur, qui si forte extra diœcesim versatur, « sui parochiani ibi degentis potest confessiones audire, quamvis ab Episcopo loci, ubi sui parochiani se præbet confessarium, « approbationem ad confessiones non obtinuerit. » (Bulla Apostolicum, an. 1755, § 23¹.)

268. — III° *Utrum præter approbationem, requiratur insuper jurisdiction, et quotuplex distinguatur jurisdiction relative ad confessarium?*

« Quoniam natura et ratio judicij illud exposcit, ut sententia in subditos duntaxat feratur, persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, et verissimum esse hæc synodus (Tridentina) confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, « quam sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut subdelegatam jurisdictionem non habet. » (Sess. XIV, cap. VII.)

Necessaria est proinde jurisdiction confessoriis, non secus ac approbatio. Hanc autem jurisdictionem dat 1° jus commune, si annexa sit titulo curam habenti animarum; 2° commissio superioris qui jus habet delegandi, S. Pontifex, Episcopus, et etiam parochus juxta doctrinam communem, si tamen non fuerit destitutus eo jure per contrariam consuetudinem. Vides proinde non semper procedere ab Episcopo jurisdictionem sacerdotum, seu regularium seu sacerdicularium, qui in sua diœcesi sacro ministerio funguntur, licet omnes obtinere debeant ab eo approbationem.

Qui titulum habent cui jure annexitur cura animarum,

¹ V. Barbosa, *de Officio Episcop.*, allegatio xxv. — Fagnan, in cap. *Ne pro dilatione, de Pœnitentiis*, lib. V.

potiuntur jurisdictione ordinaria; suo nomine, vi sui officii, excipiunt confessiones fidelium sibi subditorum : sic Papa, Episcopus, parochus. Qui habent tantummodo commissionem sibi factam a superiore habente ordinariam jurisdictionem, dicuntur delegati; eorum quippe jurisdiction est delegata. Hujusmodi sunt : vicarii parochiales, regulares, et simplices sacerdotes qui absolvunt fideles in articulo mortis, ubi deest alter sacerdos approbatus.

269. — VI° *Utrum jurisdictione restringi possit per casum reservationem?*

Dubium non est quin jurisdiction, tum delegata, tum ordinaria, si unam excipias summam jurisdictionem Sanctæ Sedis, restringi possit per casum reservationem. « Magnopere ad christiani populi disciplinam pertinere, sanctissimis Patribus nostris visum est, ut atrociora quædam et graviora crimina, non a quibusvis, sed a summis duntaxat sacerdotibus absolverentur; unde merito, Pontifices maximi, pro suprema potestate sibi in Ecclesia universalis tradita, causas aliquas criminum graviores suo potuerunt peculiari judicio reservare. Neque dubitandum est quin hoc idem Episcopis omnibus in sua cuique diœcesi, in ædificationem tamen, non in destructionem, liceat. » (Sess. XIV, cap. VII.)

Finis reservationis est efficacius retrahere fideles a peccatis ipsa difficultate obtinendi absolutionem, et eis subvenire eos remittendo ad peritiorem medicum qui severitatem benignitate temperare atque mederi noverit. Ex illo fine, simul et ex textus Tridentini consideratione, concludimus non quodcumque peccatum reservari debere, sed peccatum grave et in sua specie consummatum, eo scilicet modo quo a lege inducente reservationem exprimitur. Insuper debet esse externum et certum : non solent pastores interna reservare, eo quod sint communiter minus gravia, et aliunde non pertineant ad externam gubernationem Ecclesiæ, quæ in casuum reservatione maxime intenditur.

Ex iisdem principiis concludimus insuper reservatione affici etiam legem ignorantes. Enimvero, lex non est per se penalis, primario saltem; est potius medicinalis in bonum fidelium lata, et directe attingit confessarium cuius jurisdictionem limitat: porro, non est cur lex hujusmodi suo effectu privaretur in casu quo pœnitens eam ignoraverit. Deterrebitur in futurum a peccatis gravioribus, dum noverit ea esse ab Ecclesia reservata, et in presenti facilius adducetur ad concipiendum dolorem de patratis; recipiet remedia et concilia opportuniora, ut relapsum in ea peccata devitet. Insuper canones decernunt confessarium *nihil posse in casibus reservatis*, nulla adhibita distinctione an fuerit scientia, an ignorantia, reservationis in pœnitente: ergo deest confessarii jurisdictione.

Excipienda tamen sunt, juxta communem sententiam¹, peccata reservata Papæ. Ratio est quod hi casus, si unum aut alterum excipias de quibus in decursu data occasione dicetur, reservantur principaliter et immediate propter censuram, nimirum excommunicationem ipsis connexam; unde cum nemo ignorans censuram eam incurrat, juxta communem sententiam Canonistarum, consequens est non subsistere reservationem peccati, quando peccator bona fide ignoravit legem inducentem excommunicationem.

270. — *Vº Utrum reservatio casuum subsistat etiam in casu necessitatis?*

Concilium Tridentinum declaravit nullam esse reservationem in articulo mortis: quivis igitur sacerdos simpliciter approbatus potest absolvere a casibus reservatis; sieque absolutus non tenetur postea, si convaluerit, se sistere superiori, nisi peccato annectatur censura reservata. Quinimo, usu ita obtinente atque assentiente benignitate Ecclesiæ, omnes presbyteri non approbati, vel etiam censuris innodati, possunt in tali necessitate moribundum absolvere.

¹ Cf. S. Liguori, lib. VI, n° 580.

Extra articulum mortis manet reservatio. Si tamen urgeat necessitas confitendi, et pœnitens adire non possit superiorem pro reservatis approbatum, quia deficit tempus vel imminet grave periculum infamiae, communius tenent DD. pœnitentem posse confiteri sacerdoti simplici, a quo absolvatur. Dicunt sacerdotem non posse absolvere directe a reservatis, in qua non habet jurisdictionem, sed absolvere directe a peccatis communibus, et peccata reservata, effectu sacramenti, indirecte remitti.

Pœnitens qui bona fide confitetur sacerdoti non habenti protestatem in casus reservatos, sive inculpate obliviscatur peccati reservati, sive prorsus ignoret reservationem, versatur in morali necessitate; nisi enim absolvatur, saltem indirecte, a reservatis, remanebit, ob suam ignorantiam, in statu peccati mortalis cum discriminé salutis. Necessarium tamen ipsi erit, sicuti aliis qui quavis de causa in necessitate morali versati sunt, recurrere ad superiorem pro casibus reservatis approbatum, cum possilitas advenerit. (S. Liguori, n° 585, 596. Billuart, *de Pœnitentia*, dissert. vi, art. vi, § III, petes 1º.)

ARTICULUS II. — DE SUBJECTO JURISDICTIONIS CONFESSARI.

In quos fideles extendatur jurisdictione confessarii, modo generali determinatum est in articulo præcedenti. Duæ solum remanent difficultates: una quidem respectu extraneorum qui accidentaliter duntaxat degunt in una diœcesi, an parochus, aliusve sacerdos possit extraneos venientes ab alia diœcesi ad quam mox reversuri sunt, absolvere; altera autem respectu omnium fidelium qui volunt satisfacere legi Lateranensi de annua confessione, quis sit proprius sacerdos qui jure valeat eos audire.

271. — *Iº Utrum parochus aliusve sacerdos delegatus ab Episcopo loci, possit absolvere peregrinos et advenas?*

Communiter admittitur Episcopum et omnes sacerdotes qui

sub jurisdictione Episcopi, et cum illius approbatione, sacro ministerio funguntur, posse excipere confessiones extraneorum qui accidentaliter in sua diœcesi vel parochia degunt (nº 245).

Ita sicut consuetudine universalis sapienter ordinatum, ut facilius via omnibus, quocumque loco versentur, pateat ad se Deo reconciliandum. Dici quapropter potest jure communi concedi jurisdictionem delegatam in favorem extraneorum : et hoc observatur etiam in casu quo fidelis in sua diœcesi reservata perpetraverit, modo de eisdem absolvere queat confessarius loci in quo pœnitens sacramentum postulat, et pœnitens non illic venerit in fraudem legis. Supra notavimus reservationem directe afficere confessarium ; unde si habeat facultatem a reservatis absolvendi, vel si haec peccata non sint reservata in sua diœcesi, potest excipere confessionem extranei.

Regule generali unicam apposuimus exceptionem pro casu quo extraneus venerit in fraudem legis ; cuius quidem ratio est quod Ecclesia non præsumatur conferre jurisdictionem confessarii in favorem extraneorum qui dolose se subducunt suo judici ordinario; alias reservatio fieret illusoria. Sic, ut exemplum simul ac certam probationem nostræ exceptionis afferamus, Clemens X permittit regularibus absolvere pœnitentes confluentes ex alia diœcesi a peccatis in ipsa reservatis, nisi eosdem pœnitentes noverint in fraudem reservationis ad alienam diœcesim pro absolutione obtainenda migrasse. (Bulla *Superna*, an. 1670.) At non convenit inter doctores in quoniam sensu intelligatur illa conditio, seu quandonam aliquis dici debeat venisse in fraudem legis, de quo videoas opiniones diversas apud S. Liguori, nº 589. Card. de Lugo, Schmalzgrüber, Wiestner, ipse S. Liguori, arbitrantur illum agere in fraudem legis qui eo præcise animo in aliam diœcesim transit ut absolutionem a peccatis reservatis consequatur, et sic effugiat judicium sui proprii pastoris. Huic opinioni ultro subscribimus, modo tamen supponatur pœnitentem in eum solum finem huc venire, ad proprium locum reversurus. Nam si domicilium mutet,

licet non alio motivo principaliter suam diœcesim reliquerit quam aufugiendi judicium proprii pastoris, non ageret in fraudem legis, quia assumit medium jure non reprobatum.

272. — *Ille Utrum quivis sacerdos approbatus possit excipere confessionem annuam præscriptam a concilio Lateranensi?*

Difficultatem quoad confessionem annuam a concilio Lateranensi præscriptam procrearunt verba ejusdem concilii quibus jubetur ut fideles proprio suo sacerdoti confiteantur semel in anno, aut alteri presbytero de Ordinarii licentia. Hinc enim nonnulli deduxerunt invalidam fore confessionem factam alteri sacerdoti, nisi parochus ipse assentiatur.

Quam hæc interpretatio erronea sit, si velint excludere S. Pontificem et Episcopum, nemo non videt ; nihil certe tam alienum a mente concilii Lateranensis. Jam vero, si nullus catholicorum denegare debeat facultatem S. Pontificis et Episcopi, qui uterque habent jurisdictionem immediatam in parochianos, consequens est denegari non posse jura illorum quibus Sancta Sedes, vel Episcopus, dederit delegationem ad excipiendum confessiones fidelium.

SS. Pontifices privilegium concesserunt regularibus Mendicantibus et patribus societatis Jesu, approbatib[us] ab Ordinario, excipiendi confessiones omnium fidelium ad se venientium, etiam quadragesimali et paschali tempore, absque ulla restrictione quoad confessionem annuam ; ergo confessio facta regularibus sufficiens est ad satisfaciendum legi Lateranensi. Innocentius X, Constitutione *Exponi nobis*, an. 1645, data occasione controversiae excitata inter Archiepiscopum Burdigalensem et regulares, definit Episcopos huic privilegio derogare non posse.

Episcopi plerumque decreverunt, in statutis diœcesanis, fideles posse confiteri, etiam ad satisfaciendum legi Lateranensi, cuilibet sacerdoti seculari approbato. Invaluisse videtur consuetudo per universalem Ecclesiam quæ hanc libertatem fidelibus

asserit, et fuit approbata saltem implicite a S. Sede. S. Alph. Liguori refert declarationem S. Cong. Episcoporum, in qua dicitur vi carere decretum Episcopi decernentis « quod nullus « confessarius, etiam ab Ordinario approbatus, possit tempore « paschali confessiones alicujus audire sine licentia proprii « curati. » Lib. VI, n° 564.

Hæc cæterum privilegia et consuetudines non obstant quoniam minus sacerdotes, seu regulares seu seculares, habere omnino debeant licentiam ab Episcopo ut possint absolvere a casibus ipsi Episcopo reservatis, Alexander VII proscrispsit hanc propositionem : *Mendicantes possunt absolvere a casibus Episcopo reservatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate.*

ARTICULUS III. — DE OBLIGATIONIBUS CONFESSARI.

273. — Remittimus ad tractatum theologicum *de Pœnitentia*, quæstiones morales circa obligationem quæ confessario incumbit pœnitentes imparatos disponendi ad sacramentum; absolutiōnem dandi, differendi aut denegandi, habita ratione dispositiōnum singulorum; imponendi pœnitentias convenientes, tum pœnales, tum mediciniales queis pœccatorum morbis mederi speret, atque relapsus in malum devitari; sigillum denique sacramentale integerrima fide servandi. Hoc solummodo notare opportunum ducimus, sanctis canonibus, et præsertim constitutione Clementis VIII, 26 maii an. 1594, præscriptum fuisse ut « tam superiores pro tempore existentes, quam confessarii qui « postea ad superioritatis gradum fuerint promoti, caveant diligenter, ne ea notitia quam de aliorum peccatis in confessione habuerint, ad exteriorem gubernationem utantur. » Sacra Congregatio Inquisitionis proscrispsit, an. 1682, propositionem in qua dicebatur licitum esse uti scientia ex confessione acquisita, etiam cum gravamine pœnitentis, modo id siat sine directa aut indirecta revelatione, et in casu quo multo gravius gravamen ejusdem pœnitentis ex non usu sequeretur.

ART. III. OBLIGATIONES CONFESSARI.

Regulam datam observare tenentur confessarii etiam seculares, ob paritatem rationis. Istius modi usus confessionum vergeret in perniciem animarum; multi quippe exinde periculo profanandi sacrilege sacramentum exponerentur; alii ob metum mali quod sibi imminere putarent ex parte sui superioris, alii ob spem illum decipiendi ut favorem sibi aucupentur.

Hinc, ut unum præ aliis casum seligamus, Episcopus non potest alicui officium auferre, nec concedere, ob solam notitiam quam ex illius confessione obtinuit: parochus non potest, etiam privatim, denegare sanctam Eucharistiam illi quem ex confessione indignum noverit⁴. Superior qui aliunde novit aliquem indignum esse, puta ex defectu scientiæ, prudentiæ, probitatis, potest illi suffragium denegare, aut illum ab officio removere juxta opinionem communem; sed dicemus, cum S. Alph. de Liguori, hanc sententiam locum habere posse tantum si tales occurrant circumstantiae aliunde cognitæ, sive ante sive post confessionem, quæ vere movissent superiorum ad suffragium denegandum, etiamsi nullam ex confessione habuisset notitiam indignitatis pœnitentis. Igitur minime audiendi sunt qui dicunt « quod esto ex sola scientia confessionis ne « queat superior dirigi ad gubernationem externam, tamen « poterit ex illa lumen accipere, et sumere alium exteriorem « praetextum seu colorem ad negandum suffragium. » (Loc. cit., n° 657.)

⁴ Cf. Schmalzgrueber in tit. DE PŒNITENTIIS, n° 69-90, lib. V Decret. — S. Liguori, lib. VI, n° 656, 657.